

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

becilles, ipsi in earundem distractionum reparationem offerre vivam atque amoris plenam animi applicationem, quam habuere Saluator noster, illiusque sanctissima Mater in suis divinis contemplationibus, ac denique consolatione afficientur, ubi fecerint quidquid potuerint.

CAPUT XXI.

De quibusdam aliis molestiis in ordinariâ & communi orationis viâ occurrentibus.

Illæ molestiæ quandoque afficiunt animum, quandoque verò corpus. Quoad animum infestamur molestis tentationibus, magnis passionibus, murmuratione, tristitia aut fastidio. Quoad corpus deijcitur infirmitatibus, quandoque veris, quandoque falsò à Diabolo nobis persuasis. Sentimus nescio quas gravedines, quæ animæ cujuslibet rei cogitandæ adimunt facultatem. Afficimur dolore cordis aut capitis, membrorum lassitudine, totius corporis languore, vel somnolentiâ opprimimur. Demùm pauperculi animi orationi intendere proponentis situs toties mutabitur, quot in corpore humorum alterationes fient, sive operâ Cæcodæmonis, sive ex effectu ipsius naturæ, aut temporum mutatione. Quanam ratione in his omnibus occasionibus gerere nos debeamus, porrò exposituri sumus: ac primò

De
oratione

In Tentationibus.

IN illis animus eo ferme se geret modo, quo in distractionibus. Idcirco postquam ingentem erga ipsas conceperit horrorem, simpliciter illas ex mente sua expungere conabitur, illas deserendo atque ad Deum se quam affectuosissimè convertendo, meliorique quo poterit modo ad propositam redeundo materiam. Quid verò si importunæ illæ sint ac violentæ?

1. **I.** Protestabitur coram Deo, se nunquam illis consensurum.
2. Secundò humili cum resignatione offeret illi molestiam ex cogitationibus tam horrendis conceptam.
3. Deinde, etsi miserrimi status existat, nihilominus subinde conabitur Deo dicere aliquas laudes, sive mentaliter id fiat, sive etiam vocaliter.
4. Denique eliciet aliquos actus patientiæ, resignationis, conformitatis suæ cum voluntate divina, atque adorationis, addendo, (si oratio fiat in particulari) aliquos actus exteriores mortificationis, v. g. brachiis in modum crucis extentis durante psal. *De profundis* consistendo, humi se abjiciendo, vultuque terræ affixo jacendo, pectus tundendo, absque tamen violentia, ac similia exercendo, quæ animæ huic plus conferent emolumenti, quam tentatio intulerit detrimenti.

*Faciet
cum ten-
tatione
proventiū,
I. Cor. 10.*

13.

Quid

*Quid faciendum sit, ; ubi quis persentiscit
alicujus passionis commotiones.*

A Nima passione aliqua murmuris, exacerbationis, aliave persimili inquietata tumultum illum sedare conari debet, recurrendo ad Deum, ac renunciando omnibus suis naturalibus affectibus, & postquam cuncta deposuerit ad pedes Dei nostri, materiam suam resumet.

Quod si ad tranquillitatem pristinam se reducere nequeat, sed illi passionum tumultus importunè recurrant, protestabitur, illis se non consensuram, offeret illas Deo tanquam justissimam superbiæ suæ pœnam, atque in illius præsentia hos suos affectus deplorabit, de cætero patienter tolerando hanc aliquid boni faciendi impotentiam, in quam tempestas hæc ipsam induxit.

Quod si murmur aut indignatio est contra aliquem ex Fratribus in particulari, optimum erit pro eo aliquid orare, complures enim experti sunt hoc pleno charitatis remedio post hujusmodi tumultum pristinam se recuperasse tranquillitatem.

Quid faciendum, ubi quis tædio afficitur vel tristitiâ?

UBi quis tædio vel tristitiâ se opprimi, aut ab alio quopiam moroso affectu omnem applicationem impediende occupari adverterit, meliori uti remedio non poterit, quàm ut postquam semetipsum, quantum quidem potuerit, excitârit, patienter istum statum coram Deo ferat cum omni humilitate ac reyerentia.

De
oratione

Imò si aliud faceret nihil, quam quod statuæ instar genuflexus persistens diceret ; *Domine propter te ac tui amorem hic maneo*, multum foret. Verùm poterit, qui tali in statu est, subinde elicere interiores actus adorationis, resignationis, oblationis, aliosque huiusmodi : tamen si verò id fieri videatur sine ullo gustu aut affectu, nihilominus actus illi Deo erunt perquam gratissimi, maximeque pro anima meritorii.

Poterit quis etiam in hoc casu uti oratione mixtâ, de qua loquemur inferiùs, quæ si etiam insipida sit, satis erit pro tunc orare vocaliter, cum elicitis subinde quibusdam animi ad Deum elevationibus. Ante omnia cavendum erit, ne in tali casu orationem deserat vel abbreviet. Hoc enim id ipsum esset, quod prærendit Diabolus ; sed imitari debemus Salvatorem nostrum, qui, ut notat S. Evangelista, *Factus in agonia prolixius orabat*. Ex qua re ampliore quis poterit sperare fructum, quàm si magnâ potitus fuisset facilitate ac tranquillitate. Per mutationes enim istas anima magis magisque in Deo radicatur ac divinæ Majestati quovis in statu invariabiliter adherere assuescit.

Luc. 22.
44.

*De Infirmitatibus corporalibus, quæ nos
quandocumque orationis tempore
invadunt.*

Infirmitates corporis subitanæ atque improvise, uti sunt languores, lassitudines, gravedines, cordis dolores ac similes, semper initio debent esse suspectæ : sæpe enim ex infirmitatibus

diis Diaboli procedunt, qui multum se lucri reportasse existimat de Religioso illo, quem vel uno die ab oratione præpedierit.

Primò igitur, si potes, discernere debes, undenam infirmitates hujusmodi proveniant, ut tibi ipsi malè ne blandiaris, ubi illas Diabolus excitârit. Quod si deprehendas, illas procedere ex aliquo excessu, quem feceris, si-ve nimis multum si-ve nimis parum comendo, dormiendo, aut laborando, discretiùs imposterum te habere propones: tuncque orationi te non applicabis, nisi magnâ cum moderatione, ne fortè malum adaugeas. Id quod etiam dicendum erit, ubi infirmitates fuerint purè naturales: Corpori enim unâ alterave vice aliquatenus obsecundandum est, ut ipsum pro reliquo tempore animæ obsequatur. Hoc igitur in casu de superioris licentia sedere poteris, postquam in principio aliquamdiu genus flexus perstiteris, poteris etiam uti oratione mixtâ, quin & pro una alteraque vice, solâ vocali contentus esse, quasdam devotas aspirationes, atque actus resignationis, patientiæ, oblationis, adorationis, aliosque similes intermiscendo.

Quod si verò non sine fundamento suspicari queas hujusmodi debilitates procedere ex insidiis Diaboli, temetipsum constringere debes ad manendum genibus flexis, ferventerque te excitare, ne forte tentator triumphet. Quot enim videre fuit hoc in genere turpiter deceptos, qui quia nimis erant delicati ac molles, à Diabolis non rarò fuerunt illusi? Et quot è contratio fuère, qui quia sibiipsis vim

De
oratione

aliquam intulerunt, unico momento omnes istas nebulas, gravedines & præensas infirmitates dissipârunt? Novitii harum spiritualium technarum parùm periti consulent Patrem Magistrum, ne fervore indiscreto excedant.

De dolore capitis.

Sicut capitis dolor periculosior est, majorisque momenti, ita necesse est, ut quis illum per sentiscens absque longo examine, undenam ille proveniat, exigua cum activitate orationi intendat: deinde, consulto Patre Magistro, sequatur methodum ab ipso præscriptam. Cavendum verò omninò est, ne quis hoc malum violenter superare velit, quin potius è contrario valdè suaviter hoc in casu procedendum est, adeò ut si quis tam suaviter meditari non possit, quin sentiat dolorem, hic, meditatione relicta, oratione solum utetur mixta, ut dictum est, vel etiam vocali, interjectis quibusdam aspirationibus atque actibus resignationis, oblationis, adorationis, petitionis ac similibus. Cæterùm humiliter hoc malum pati debemus, & fructum nihilominus orationis consequemur, qui in nostrimetiporum reformatione ac virtutum acquisitione consistit. Et verò nostra quid refert, de cujus manu fructum colligamus, modò ipsum obtineamus à Deo?

De Somnolentia.

Somnolentia generosè impugnari debet, sive illa proveniat ex natura, sive insidiis Diaboli excitetur. Cùm enim orationis hora consecrata sit Deo, æquum non est vel minimam illi partem

tem voluntariè aut ignavè detrahere. Princeps profectò à se curam indignatione abigeret eum, qui ad colloquendum cum ipso ingressus medio discursui suo indormiret. Quid igitur faciet Deus noster illi, qui ignavè ac locorditer huic naturæ infirmitati mox cederet? S. Romualdus vetabat sacris operari illos e suis Religiosis, qui orationi indormivissent. Et Dominus noster aliquando Religioso cuidam hunc defectum committere solito apparens ei tergum obvertit dicens: faciem tu meam videre non mereris, quia piger es & ignavus.

*Casarius
lib. 4.
Dial.
c. 29.*

Ubi te igitur somnolentum adverteris, te metipsum corpore animoque excitare debes, stando erecto corpore, neq; ullatenus cuiquam sustentaculo innitendo, sed situm servando nonnihil violentum, recitando aliquas preces vocales, quarum oratione te excites. Quod si in privato fueris, brachia in modum crucis extendere, aliisque uti poteris mediis, quæ tibi profuisse experientiâ comprobâris.

Verùm enim verò in fine hujus capituli advertendum est, si modis omnibus, quibus potuimus, nos disposuimus ad bene faciendam orationem, neq; tamen illa pro voto nobis successit, necesse esse ut conemur frequentibus orationibus jaculatoriis refarcire labem distractionum, tentationum ac somnolentiæ. Sicut enim optamus, ut Deus nos consoletur in oratione, etsi hoc promeriti non simus, sed potiùs demeriti, quod nos satis non recollegerimus, prius, quam ad orationem accederemus: ita quoque conari debemus divinæ Majestati suæ aliquos offerre fructus orationis nostræ, etsi nos ille in ipsa permiserit impugnari.

CA.

De
oratione